

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupen JUDr. Radimem Kubicou, MBA, advokátem se sídlem Ó. Lysohorského 702, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: OKD, a. s., se sídlem Stonava 1077, Stonava, zastoupena JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem se sídlem Preslova 361/9, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2020, č. j. 25 A 173/2019-59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2019, č. j. SBS 19792/2019/ČBÚ-21/2, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 4. 2019, č. j. SBS 14661/2018/OBÚ-05/68. Tímto rozhodnutím byla osobě zúčastněné na řízení (dále též „OKD“) povolena hornická činnost, a to dobývání výhradního ložiska poruby č. 11 3431, 11 3432 a 11 3433 ve 34. sloji v 11. kře dobývacího prostoru Karviná – Doly I na Důlním závodě 1, lokalita Karviná (výrok I.). Současně byly stanoveny podmínky povolené hornické činnosti (výrok II.) a zamítnuty námitky žalobce a dalších osob pro nedůvodnost (výrok III.).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Soud neshledal namítaný rozpor mezi závěry geotechnického znaleckého posudku ze dne 22. 1. 2019 (dále též „první znalecký

posudek“) a jeho doplnění ze dne 15. 2. 2019 (dále též „druhý znalecký posudek“). Z obou znaleckých posudků jednoznačně vyplývá, že pozemky v Doubravě u Orlové nebudou ovlivněny hornickou činností. Na uvedený závěr nemá vliv, že v prvním znaleckém posudku znalec připustil potenciální ovlivnění pozemků hornickou činností ve smyslu svahových pohybů za předpokladu zvýšení saturace svahu vlivem extrémních atmosférických podmínek. Druhý znalecký posudek, který byl proveden v návaznosti na výsledek realizovaných sanačních opatření, totiž nepřipouští ohrožení daných pozemků za žádných okolností. Je přitom podložen konkrétními hodnotami a výpočty požadovaného stupně stability předmětného svahu. Druhý znalecký posudek je toliko aktualizací, která vychází z nově vzešlého podkladu. Tento podklad sice reflektuje „předběžné výsledky“ Závěrečné zprávy geotechnického monitoringu sanace sesuvu (dále též „geotechnický monitoring“), avšak zdůvodňuje, že provedená stabilizace povede k dalšímu zvýšení stupně stability předmětného svahu. Krajský soud nezískal pochybnosti o věcné správnosti znaleckých posudků, jejich závěry relevantně nezpochybnil ani žalobce. Žalovaný řádně odůvodnil kratší dobu mezi oběma posudky i to, proč odmítl provedení důkazu novým znaleckým posudkem a výslechem znalce a proč považoval vypracovaný posudek pro posouzení věci za dostačující. Správně vyhodnotil, že nový posudek není potřebný. Podle krajského soudu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud dále konstatoval, že žalobce ve správním řízení nevznesl námitku podjatosti znalce; brojil pouze proti obsahu znaleckého posudku. Závěrem krajský soud upozornil na to, že případné samotné dotčení pozemků ve spoluvlastnictví žalobce povolovanou hornickou činností automaticky neznačí jejich ohrožení využitím výhradního ložiska. Teprve hrozila-li by žalobci újma dosahující potřebné intenzity, vznikla by OKD povinnost vyřešit střet zájmů a navrhnout postup, který umožní využití výhradního ložiska při zabezpečení nezbytné ochrany uvedených objektů a zájmů. Taková hrozba v projednávaném případě dovozena nebyla. Tím není dotčeno právo žalobce na náhradu škody, která by mu přesto v důsledku povolené hornické činnosti vznikla.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud založil své rozhodnutí stejně jako správní orgány na jediném znaleckém posouzení, ačkoliv změna mezi prvním a druhým znaleckým posudkem nebyla dostatečně odůvodněna. Zatímco první posudek připouští ovlivnění pozemků hornickou činností, druhý tento následek popřel. Stěžovateli proto není zřejmé, proč krajský soud nepovažoval druhý znalecký posudek za popření prvního, nýbrž za jeho zpřesnění, resp. aktualizaci. Neobstojí přitom odkaz na nový podklad - geotechnický monitoring. Není totiž mechanicky ani fyzikálně možné, aby se vliv sanačních prací mohl projevit natolik, že znalec nejprve připustil možnost svahového pohybu a pak ji o čtyři týdny později s naprostou jistotou vyloučil, zvláště odkázal-li pouze na předběžné výsledky měření, které bylo provedeno jen 14 dní po dokončení prvního znaleckého posudku. Pokud bylo v prvním posudku vázáno riziko ohrožení pozemků na extrémní atmosférické podmínky, může být toto riziko vyloučeno až na základě měření, během něhož takové podmínky nastanou. Na základě prvního znaleckého posudku není možné hodnotit pravděpodobnost projevu povolované hornické činnosti jako velmi nízkou. Podle stěžovatele musel znalec při zpracovávání prvního posudku vědět o provádění sanačních prací a jejich efektu na stabilitu svahu a není možné, aby mu nebyly známy předběžné výsledky měření při geotechnickém monitoringu. Přesto v prvním posudku připustil možnost ohrožení pozemků při nadprůměrných srážkách a za 14 dní ji revidoval. To zpochybňuje odbornou úroveň jeho závěrů. Okolnosti věci nasvědčují tomu, že doplnění posudku bylo zpracováno účelově. Nadto z něj není jasné, ze které závěrečné zprávy geotechnického monitoringu znalec vycházel. Stěžovatel dále poukázal na to, že na počátku roku 2019 nebyly sanační práce na daném území ani zdaleka dokončeny. Z návrhu OKD na uzavření

pokračování

veřejnoprávní smlouvy k provedení úprav pro zajištění dalších sesuvných vlivů z roku 2019 pak plyne, že svah byl v důsledku hornické činnosti nadále nestabilní. Jelikož znalecké posudky jsou jediným relevantním důkazem v této věci, měly být pečlivě a kriticky hodnoceny. Rovněž měl být zpracován alespoň jeden revizní znalecký posudek. Krajský soud však návrhům na doplnění dokazování nevyhověl a ani se nepokusil žádným způsobem odstranit pochybnosti prezentované stěžovatelem. Stěžovateli tak byla odepřena jediná možnost prokázat, že dotčené pozemky mohou být ohroženy hornickou činností. Tento deficit nelze překlenout poukazem na to, že samotné dotčení pozemků povolovanou hornickou činností automaticky neznačí jejich ohrožení využitím výhradního ložiska či na zásadu procesní ekonomie. Pakliže není nade vše pochybnost zjištěno, že nedojde k dotčení pozemků, nemůže být najisto postaveno ani to, že nedojde k jejich ohrožení a k aktivaci povinnosti vyřešit střetu zájmů. Pozemky budou zcela jistě vystaveny účinkům hornické činnosti, minimálně poklesem způsobu jejich využívání a jejich tržní hodnoty. V projednávané věci však nebyl řádně zjištěn skutkový stav, a nebylo tedy možné řádně posoudit navazující právní otázku intenzity zásahu do práv stěžovatele. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Společnost OKD ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel přehlíží zjevnou a znalcem řádně vysvětlenou genezi znaleckých závěrů. Ty jsou v návaznosti na změny území postaveny logicky kontinuálně, a reflektují např. skutečnost, že v mezidobí mezi zpracováním posudků byly dokončovány sanační práce. Ve správním řízení byl řádně zjištěn skutkový stav a krajský soud správně a řádně vypořádal všechny námítky. Odůvodnil také, proč nepřistoupil k provedení navržených důkazů. Pokud stěžovatel nesouhlasí se znaleckými závěry, činí tak na základě teoreticky dovozovaných a hypotetických předpokladů a podmínek, jež znalec vylučuje jako nereálné. Z uvedených důvodů společnost OKD navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že neshledal obecně namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Rozsudek krajského soudu plně dostal požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Jednoznačně z něj vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Stěžovatel ostatně označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný především proto, že podle jeho názoru nebyl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav. Fakticky tedy nenamítá nepřezkoumatelnost

rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale vadu řízení před správním orgánem podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] Posouzení důvodnosti vytykané vady řízení před správními orgány se neobejde bez krátké rekapitulace podstatného obsahu spisového materiálu.

[10] Správní orgán I. stupně vedl správní řízení o žádosti společnosti OKD o povolení hornické činnosti podle § 10 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „horní zákon“). Usnesením ze dne 4. 12. 2018, č. j. SBS 14661/2018/OBÚ-05/45, uvedené správní řízení na základě námítky stěžovatele přerušil. Současně vyzval OKD k odstranění podstatného nedostatku její žádosti, konkrétně k doplnění znaleckého posudku, v němž znalci budou položeny tyto otázky: 1) „Dojde vlivem dobývání porubů č. 11 3431, 11 3432 a 11 3433 ve 34. sloji v 11. kře dobývacího prostorů Karviná - Doly I, včetně doznívajících a přidavných vlivů k ohrožení pozemků v k. ú. Doubrava u Orlové svahovými pohyby?“, a 2) „Pokud ANO, kterých pozemků?“.

[11] Společnost OKD reagovala na uvedenou výzvu dne 22. 1. 2019 předložením znaleckého posudku Ing. Ivana Strálky ze dne 22. 1. 2019 (první znalecký posudek), v němž označil celkem deset podkladů, mimo jiné geotechnický monitoring stability svahové fronty Ujala z prosince 2016, zprávu k ovlivnění povrchu a povrchových objektů dobýváním předmětných porubů z ledna 2017, zhodnocení stavu z února 2017 a průzkum čela sesuvu z května 2018. Znalec na první otázku poskytl následující odpověď: „Stávající svah byl ve spodní části zajištěn patní lavicí včetně odvodňovacích žebek ke snížení hladiny podzemní vody. Realizací tohoto opatření dojde ke zvýšení stupně stability. Z důvodu zvýšení svahové stability jsou navrhovaná a realizovaná opatření vůči vlivu dobývání dostatečná. Z toho vyplývá, že hornickou činností pozemky nebudou ovlivněny.“ Na druhou otázku pak odpověděl: „Pokud nedojde ke zvýšení saturace svahu vlivem extrémních atmosférických podmínek, tak pozemky nebudou ovlivněny hornickou činností ve smyslu ohrožení svahovými pohyby.“ Správní orgán I. stupně sdělil OKD přípisem ze dne 24. 1. 2019, že tento znalecký posudek neposkytuje dostatečný podklad k posouzení navrhované hornické činnosti, jelikož v jeho závěru znalec připouští ohrožení pozemků svahovými pohyby vlivem hornické činnosti při extrémních atmosférických podmínkách, ale neuvedl, kterých pozemků. Nezodpověděl tak druhou otázku.

[12] Dne 25. 2. 2019 předložila OKD správnímu orgánu I. stupně doplnění posudku ze dne 15. 2. 2019 zpracované opět Ing. Ivanem Strálkou (druhý znalecký posudek). Krom prvního znaleckého posudku doplnil znalec posudek o další podklad z února 2019, nazvaný: „*Rekultivace Kozinec – sanace sesuvu v Doubravě Závěrečná zpráva Geotechnického monitoringu sanace sesuvu (K-GEO, s. r. o., 2/2019)*“. V části věnované posouzení stability vlastního svahu znalec s odkazem na výsledné vypočtené hodnoty stability změnil výslednou hodnotu stability (Fs) z 1,5 na 1,35 a doplnil následující text: „*Příznivý vliv provedené patní lavice na stabilitu svahu vyplývá z doloženého měření Závěrečné zprávy geotechnického monitoringu sanace svahu, kdy v místech provedených násypů (práce probíhaly v patě svahu ve směru od jihu na sever) se pohyb zemin postupně konsolidoval a pohyb zemin je dokumentován pouze v severní části území, kde byla patní lavice dokončena počátkem roku 2019. Zde je předpoklad postupného zastavení sesuvných pohybů zemin ve svahu v rámci průběhu konsolidace násypu patní lavice a opřením se sesouvajících zemin o tuto lavici. Tento předpoklad vychází z výsledků měření a závěrů geotechnického monitoringu k poslednímu měření ze dne 5. 2. 2019*“ (důraz přidán). Při odpovědi na první otázku znalec zopakoval úvahy o vlivu navrhovaných a realizovaných opatření vůči vlivu dobývání a doplnil, že „*vlivem dobývání porubů č. 11 3431, 11 3432 a 11 3433 ve 34. sloji v 11. kře dobývacího prostorů Karviná – Doly I, včetně doznívajících a přidavných vlivů nedojde k ohrožení pozemků v k.ú. Doubrava u Orlové svahovými pohyby*.“ Na druhou otázku odpověděl: „*Na základě závěrů bodu 1 – NE, žádných pozemků*.“ Správní orgán I. stupně následně pokračoval ve správním řízení a vydal rozhodnutí o povolení hornické činnosti.

pokračování

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že si první a druhý znalecký posudek vzájemně odporují, respektive se popírají. Druhý z nich dle něj nelze chápat jako upřesnění či aktualizaci prvního znaleckého posudku, neboť dospívá k diametrálně odlišnému závěru, aniž by byla takto zásadní změna mezi závěry znaleckých posudků náležitě objasněna.

[14] Nejvyšší správní soud se s názorem stěžovatele o rozpornosti obou znaleckých posouzení neztotožňuje. Na rozdíl od krajského soudu má sice za to, že skutečně došlo ke změně závěru mezi předmětnými posudky. První znalecký posudek totiž připouštěl možnost vlivu hornické činnosti na předmětné pozemky ve smyslu ohrožení svahovými pohyby, a to pokud by nastaly extrémní atmosférické podmínky. Druhý znalecký posudek tuto možnost zcela vylučoval. Podle zdejšího soudu však první znalecký posudek není v tomto ohledu zcela konzistentní. Zatímco na první otázku odpovídá, že předmětné pozemky nebudou hornickou činností ovlivněny, v odpovědi na druhou otázku možnost ovlivnění pozemků za určitých okolností připouští. Tato jistá nekonzistentnost však byla plně překonána druhým znaleckým posudkem, který byl pro posouzení věci stěžejní.

[15] Popsaný posun posudkového závěru mezi prvním a druhým znaleckým posudkem přitom sám o sobě neznamená, že by si tyto posudky odporovaly v tom smyslu, že nemohou existovat vedle sebe, respektive neznamená to, jak uvádí stěžovatel, že by se vzájemně popíraly. Jak totiž vyplývá z výše provedené rekapitulace, druhý znalecký posudek vychází mimo jiné z podkladů, které při tvorbě prvního znaleckého posudku ještě neexistovaly, a vznikly právě v mezidobí mezi vydáním prvního a druhého znaleckého posudku (výsledky měření a závěry geotechnického monitoringu k poslednímu měření ze dne 5. 2. 2019). Právě tyto podklady odůvodňují posun v posudkovém závěru mezi jednotlivými posudky. Správní orgány a krajský soud tak správně označily druhý znalecký posudek za jistou formu aktualizace prvního znaleckého posudku.

[16] Stěžovatel dále namítá, že změna mezi jednotlivými znaleckými posudky je nedostatečně podložená. Zdůrazňuje přitom, že mezi vydáním prvního a druhého znaleckého posudku uplynul velmi krátký čas (cca 4 týdny), a je fyzikálně a mechanicky nemožné, aby se závěry posudků za tak krátkou dobu takto výrazně změnily.

[17] Z druhého znaleckého posudku, rozhodnutí správních orgánů i napadeného rozsudku je však jednoznačně zřejmé, že se změna závěrů mezi oběma posudky opírá o nový podklad s názvem: „*Rekultivace Kozjinec – sanace sesuvu v Doubravě*“ *Závěrečná zpráva Geotechnického monitoringu sanace sesuvu (K-GEO, s. r. o., 2/2019)*“, z něhož znalec získal nové, respektive aktuální informace. Stěžovatelovo obecné, ničím nepodložené tvrzení, že změna mezi závěry znaleckých posudků za tak krátkou dobu není reálná, a že je z logiky věci až absurdní, neshledává zdejší soud za relevantní. Stěžovatel zcela odhlíží od toho, že před zpracováním doplnění prvního znaleckého posudku, které správní orgán I. stupně požadoval, proběhla dne 5. 2. 2019 další měření, která dospěla k výsledkům, z nichž první znalecký posudek nemohl vycházet. Na jejich základě znalec ve druhém posudku upravil výslednou hodnotu stability a revidoval svůj závěr o možnosti ohrožení pozemků svahovými pohyby, kterou ostatně již v prvním znaleckém posudku spojoval pouze s extrémními atmosférickými podmínkami. Nelze tak ani hovořit o diametrální odlišnosti obou posudkových závěrů. Uvedený posun v posudkovém hodnocení, tedy upuštění od možnosti, že za extrémních atmosférických jevů hrozí ohrožení svahovými pohyby v důsledku hornické činnosti, přitom koresponduje tomu, že na předmětném svahu probíhala realizace opatření sloužících k tomu, aby bylo omezeno, respektive zcela zamezeno, hrozbě svahových pohybů v důsledku hornické činnosti. Tento posun přitom mohl být učiněn bez ohledu na to, zda již byly sanační práce zcela dokončeny, či nikoliv. Vždy totiž musí při realizaci obdobných opatření nastat okamžik, kdy efektivita těchto opatření překročí určitou mez – v daném případě posun od velmi nízké pravděpodobnosti (jak byla nazvána správními orgány a krajským soudem),

k pravděpodobnosti nulové. Zdejší soud přitom nepovažuje namítanou záměnu pojmů „riziko ohrožení pozemků vlivem extrémních atmosférických podmínek svahovými pohyby v důsledku hornické činnosti“ a „velmi nízká pravděpodobnost ohrožení pozemků svahovými pohyby v důsledku hornické činnosti“ za právně relevantní. Extrémní atmosférické podmínky nastávají již z podstaty slova *extrémní* pouze výjimečně. Jinými slovy, šance, že nastanou, je velmi nízká. Zdejší soud si je vědom toho, že uvedené srovnání je možné používat v projednávaném případě pouze v kontextu času, a nikoliv v kontextu intenzity. I přesto však dospívá k závěru, že uvedené termíny jsou v projednávaném případě *de facto* zaměnitelné. Rozhodně pak jejich záměna nemá žádný vliv na zákonnost předmětných rozhodnutí.

[18] Stěžovatel v další kasační námitce uvádí, že ve druhém znaleckém posudku nemohlo být vyloučeno riziko vlivu extrémních atmosférických jevů na možnost svahových pohybů v důsledku hornické činnosti bez toho, že by bylo relevantní měření provedeno v situaci, kdy budou takové podmínky probíhat, případně kdy alespoň již proběhly.

[19] Stěžovatel však nenabízí žádné odborné zdůvodnění, podle kterého by bylo nutné považovat výsledky aktuálního měření provedeného odbornou osobou za *a priori* nereálné. Jeho námitka proto nemůže být důvodná. Podle zdejšího soudu je přitom naprosto běžné, že na základě výsledků nejrůznějších měření je možné predikovat reakci na stav, který při měřeních (či předtím) nenastal.

[20] Stěžovatel rovněž pokládá za nereálné, aby znalci nebyly známy výsledky předběžného měření již při zpracování prvního posudku. Domnívá se přitom, že druhý znalecký posudek byl zpracován účelově.

[21] Tato tvrzení stěžovatele jsou prostou spekulací a neodpovídají obsahu správního spisu. Měření, z nichž znalec vycházel při tvorbě druhého znaleckého posudku, proběhla dne 5. 2. 2019. První znalecký posudek je ze dne 22. 1. 2019. Z toho je zřejmé, že znalci nemohly být známy výsledky předmětného měření v době tvorby prvního znaleckého posudku. Stěžovatel pak nijak relevantně nedokládá své tvrzení, že byl druhý znalecký posudek vytvořen účelově. Jeho prostý nesouhlas s tímto posudkovým hodnocením nemůže vést k závěru o účelovosti předmětného znaleckého posudku. Stěžovatel toliko dovozuje, že znalec o provádění sanačních prací a jejich efektu na stabilitu svahu musel vědět už při zpracovávání prvního posudku, a i přesto v něm zcela nevyločil ovlivnění předmětných pozemků svahovými pohyby v důsledku hornické činnosti (na rozdíl od druhého znaleckého posudku). Jak již však bylo uvedeno, k posunu v závěrech znalce vedla především měření, která byla provedena až po zpracování prvního znaleckého posudku. Jednalo se o nový podklad, který poskytoval znalci nové (aktuální) informace. Je tak logické, že mohl dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěl v prvním znaleckém posudku. Nutno opět zdůraznit, že znalecké hodnocení se neliší nijak zásadně, ale pouze v otázce vlivu *extrémních* atmosférických podmínek. Nejvyšší správní soud proto neshledává nic neobvyklého či snad podezřelého na tom, že znalec v tomto ohledu na základě nového podkladu obsahujícího aktuálnější údaje přehodnotil v této otázce své hodnocení.

[22] Stěžovatel se rovněž vymezuje vůči tomu, jakým způsobem byly znalecké posudky hodnoceny jako důkaz. Domnívá se, že mělo být vyhověno jeho návrhu na zpracování revizního znaleckého posudku. V důsledku neprovedení tohoto důkazního návrhu mu byla odepřena jediná možnost, jak prokázat, že pozemky v jeho spoluvlastnictví mohou být hornickou činností ohroženy.

[23] Nejvyšší správní soud neshledává žádné pochybení při hodnocení předmětných znaleckých posudků jako důkazů. Nutno přitom zdůraznit, že v obdobné situaci to zpravidla

pokračování

budou právě znalecké posudky, které budou stěžejní pro posouzení věci ze strany příslušných správních orgánů, respektive v návaznosti na to správních soudů (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113). V takové situaci je bezpochyby dán větší důraz na to, aby podklady, z nichž je vycházeno, neměly žádné relevantní vady. Takovými vadami však v projednávané věci znalecké hodnocení netrpí. I podle názoru kasačního soudu je řádně odůvodněno, zpracováno na základě relevantních podkladů, není v rozporu s dalšími důkazy, a nevykazuje ani žádné jiné vady, které by mohly být pro jeho posouzení relevantní (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 As 250/2015-29). Za takové situace se zdejší soud ztotožňuje se závěry správních orgánů a krajského soudu, že provedení revizního znaleckého posudku by bylo nadbytečné. Nejvyšší správní soud již v právní větě rozsudku ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 20/2008-141, dospěl k závěru, že „[s]amotný nesouhlas účastníka řízení se závěry znaleckého posudku není důvodem pro vypracování revizního znaleckého posudku. Soudní praxe se k revizním znaleckým posudkům (§ 127 odst. 2 o. s. ř.) uchyluje pouze v případě, že v dané věci existuje několik rozdílných znaleckých posudků nebo v případě, kdy účastník řízení předloží k důkazu znalecký posudek zpracovaný znalcem mimo řízení, přičemž závěry tohoto znaleckého posudku, jímž se provádí důkaz listinou, jsou nesouladné se závěry znalce ustanoveného soudem.“ Stěžovateli přitom nic nebránilo, aby nechal vypracovat vlastní „konkurenční“ znalecký posudek. Za situace, kdy v dané věci neexistuje několik znaleckých posudků s protichůdnými závěry (k důvodnosti posunu v posudkovém závěru viz výše), by tak bylo skutečně v rozporu se zásadou procesní ekonomie, aby samy správní orgány či krajský soud nechaly zpracovat revizní znalecký posudek. Neprovedení takového důkazního návrhu proto nijak nezkracovalo stěžovatele na jeho právech.

[24] Stěžovatel dále obecně namítá, že již v minulosti docházelo ke znehodnocení jeho pozemků hornickou činností. Domnívá se přitom, že s největší pravděpodobností se bude tato skutečnost opakovat. A jelikož je užitným parametrem pozemku mimo jiné jeho tržní hodnota, hrozí stěžovateli újma ve smyslu § 33 odst. 1 a 2 horního zákona.

[25] To, že v minulosti docházelo ke znehodnocování pozemků stěžovatele hornickou činností, však sama o sobě automaticky nutně neznamená, že k tomu bude docházet i nyní povolenou činností. Aby byl namíste postup podle § 33 odst. 1 a 2 horního zákona, tedy aby došlo k aktivaci povinnosti řešit střet zájmů stěžovatele a OKD, muselo by být prokázáno, že stěžovateli hrozí újma, která dosahuje určité kvalifikované intenzity. Při posuzování této intenzity se bere v potaz například stěžovatelem zmiňované podstatné snížení některého z užitých parametrů, mezi které lze zpravidla zařadit například tržní hodnotu pozemku. U stěžovatele však nebylo prokázáno, že by mu újma dostatečné intenzity skutečně hrozila. I proto u něj nebyl namíste postup podle § 33 odst. 1 a 2 horního zákona. Správní orgány a krajský soud však správně odkázaly stěžovatele na §§ 36 a 37 horního zákona, jelikož výše uvedeným nebylo nijak dotčeno právo stěžovatele na náhradu škody, která by mu v důsledku povolení hornické činnosti teoreticky mohla vzniknout.

[26] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost druhého znaleckého posudku, jelikož mu není zřejmé, z jaké závěrečné zprávy geotechnického monitoringu znalec vycházel. Nejvyšší správní soud neshledal, že by druhý znalecký posudek trpěl namítanou vadou. Posudek je v tomto bodě srozumitelný a je z něj zcela zřejmé, že znalec v posledním odstavci na straně 5 druhého znaleckého posudku odkazoval na nový podklad označený č. 9, neboť se jedná o doplnění původního znaleckého posudku a v další části textu se znalec odvolává právě na měření provedená dne 5. 2. 2019.

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[29] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné další důvody hodné zvláštního zřetele, které by právo na náhradu nákladů odůvodňovaly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2022

David Hipšr
předseda senátu